

Stine Munchs prædiken 3. søndag efter påske

Taler

Stine Munch
Sognepræst i Vor Frue Kirke,
Københavns Domkirke

Dato

21. april 2024

Sted

Vor Frue Kirke, Københavns
Domkirke

Omstændigheder**Prædikentekster**

Anden Mosebog kapitel 3, vers 1-14
Apostlenes Gerninger kapitel 4, vers 7-12
Johannesevangeliet kapitel 14, vers 1-11

Der er mange ting at tage fat i dagens evangelietekst.

Det bliver ved med at være vanskeligt for disciplene at fatte det, det skal ske og virkelig forstå, hvem Jesus er: Guds søn imellem dem - som et menneske af kød og blod.

Da er det, som om Jesus vil hjælpe dem: "Tro mig, at jeg er i Faderen, og Faderen er i mig; og hvis ikke, jamen så tro da på grund af selve gerningerne."

Vi er jo altid sådan på vagt her i den lutherske kirke, når der tales om gerninger.

Men sagen er, at vi jo slet ikke ville ane, hvad Guds kærlighed er, hvis vi ikke havde mødt den i en eller anden form i vores eget liv.

Nogle gange kan det være godt, at vende blikket mod vores egen og måske vores families historie og lede efter netop erindringer om Guds gerninger i vores liv:

øjeblikke af lys, handlinger af uventet godhed og den udstrakte overbærenhed, der blev vist os, selvom vi bestemt ikke havde fortjent det.

Disse gerninger er Gud imellem os. De er tegn på, at opstandelsen er virkelighed, også! er imellem os nu.

Herre, vis os Faderen, og det er nok for os, siger Filip.

Og Jesus siger, vist lidt opgivende: Så lang tid har jeg været hos jer, og du kender mig ikke, Filip.

Jeres hjerte må ikke forfærdes! Tro på Gud, og tro på mig!

Siger han, som vidste, at der sandelig er meget at frygte i denne verden. Også de tvivlende, lidettroende venner, der ingenting forstod og endte med at svigte ham.

Han døde under frygtelige pinsler... uden for bymuren sammen med et par forbrydere.

Når han alligevel siger: Jeres hjerte må ikke forfærdes! Tro på Gud! Er det, også, af samme grund som når forældre trøster et barn med mareridt.

For til stadighed at indgyde os tro, håb og kærlighed.

For til stadighed at blæse sin livgivende Ånd i os så vi får mod til at leve livet... og ikke fortvivler over al den meningsløshed vi i den grad *også* oplever.

Jesus kom jo ikke for at lære os, hvordan vi kan hæve os op til en helt anden og finere virkelighed, hvor vi altid hviler i Guds arme og finder stille og uanfægtet fred.

Han kom ikke for at give os en hel lang indføring i bedestillinger og rigtig påklædning.

Og Bibelen er jo heller ikke nogen manual i god opførsel.

Men fortællingen om menneskets grundvilkår og fællesskabet med Gud.

For Gud selv, Kristus, kom for at kæmpe sammen med alle de usikre og tvivlende og fortvivlede, og han skånedede ikke sig selv.

Han hang *selv* på korset og råbte sin smerte ud, – det var, som om Gud havde forladt ham.

Og i hele Bibelen findes der ikke *et eneste menneske*, som ikke har tvivlen og fortvivlelsen med hele tiden – sammen med en tro, der tit er svær at holde fast.

Bibelen er overhovedet ikke en bog for de sikre og uanfægtede.

I det gamle testamente rettes klagen i lidelsens tider mod Gud og omtrent halvdelen af Bibelens salmer er klagesalmer.

Måske er det sådan, at der er håb i at kunne klage, og at der er kraft i at erfare, at Gud er stor nok til at rumme al verdens sorg.

Kristus, Guds søn, vores bror, som oplevede livets glæder, men også sorg og fortvivlelse, råbte også til Gud: Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig.

Han som også siger: *den, der har set mig, har set Faderen.*

På trods af at Sønnen er så tæt forbundet med Faderen, ja, at de er eet, så kæmpede Jesus selv med sin sorg og sin smerte, og det bliver herigennem klart for os, at ingen slipper for lidelsen uanset tro, fromhed og retfærdighed.

I fortællingen til i dag, prøver Jesus at berolige sine disciple.

Ordene er taget fra det man kalder "afskedstalerne", hvor Jesus dagen før han skal korsfæstes, taler til disciplene.

Og han taler i Johannes-evangeliet som den, der er fuldstændig klar over hvad der skal ske.

Ikke bare at han skal korsfæstes – det aner han også i de andre evangelier – men, og det er det afgørende: At han skal opstå.

Han taler så at sige som den der allerede er opstået.

Lidelse og død er noget han skal igennem, men han er fuldstændig klar over, at det *går over* - tre dage tager det, helt præcis.

Sådan prøver han at berolige dem med ordene, om at ”når jeg er gået bort og har

gjort en plads rede for jer, kommer jeg igen og tager jer til mig, for at også I skal være, hvor jeg er."

Men de hører det ikke, eller forstår det ikke. For at også I skal være hvor jeg er? Ordene gør dem bare mere forvirrede. Og Thomas siger:

"Herre, vi ved ikke, hvor du går hen, hvordan kan vi så kende vejen?"

Men det, Jesus siger her i dag, det er jo slet ikke ord, som forklarer noget som helst, som vi så kan begribe og forstå.

Jesus taler til vores mod og vores hjerte for at hjælpe os til at turde tro nok om det liv, Gud giver os.

Og for at fortælle os, at han selv er vejen vi skal følge.

Den dag, Jesus siger de her ting til disciplene, da handler det jo om, at han selv skal dø næste dag. – Han havde sagt det til dem før, men hver gang nægtede de at høre på det.

For hvis det skete, så var alting tabt – så var det hele håbløst – hvad kunne de så tro på, hvis alt det, de havde ventet af ham, hvis det bare løb ud i sandet.

Nu ved vi jo, hvordan det endte alt sammen, da Jesus døde på korset.

Disciplene skulle igennem den helt store modløshed og fortvivlelse – og dér ventede så en meget større tro, som de aldrig havde kendt før.

Det så ud som den fuldstændige håbløshed – og så blev det dér, de opdagede, at håbløsheden ikke holdt.

Jesus opstod fra de døde og kom tilbage til dem.

Håbløsheden er vores måde at svigte livet på, når vi ikke kan tro nok om det, Gud giver os.

Det er til vores livsmod og tro og vilje til livet, Jesus taler i dag.

Og selvom disciplene ikke kunne høre trøsten, og vi ofte heller kan når vi står midt i mørket, så er det den største trøst Jesus kommer med her.

"Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig. Kender I mig, vil I også kende min fader. Og fra nu af kender I ham og har set ham."

Gud har vist os sig selv i Jesus.

Og Gud har med opstandelsen fortalt os, at intet er umuligt for Gud.

Det er trøsten. At Gud altid har mere at sige os, end vi kan sige os selv.

Samtidig, med alt det vi med god grund frygter, og det må være evangeliet til i dag, er vi blevet lovet en vej videre, når Kristus siger: *Jeg er vejen, sandheden og livet.*

Og et håb og en fremtid både for de døde og os efterladte.

I min faders hus er der mange boliger; hvis ikke, ville jeg så have sagt, at jeg går bort for at gøre en plads rede for jer? Og når jeg er gået bort og har gjort en plads rede for jer, kommer jeg igen og tager jer til mig, for at også I skal være, hvor jeg er.

Mens vi er her, udfordres vi til at være medmennesker for hinanden, som kan gøre kærligheden konkret i verden.

Og fordi Ordet om Guds kærlighed på trods af det hele, er til trøst og nyt liv er det, at vi holder gudstjeneste.

Slet ikke for at vi kan mødes om søndagen og få bekræftet vores egen uanfægtede selvsikkerhed, men for at give os nye kræfter til alligevel at se Gud i det helt almindelige liv.

Og høre, at han viser os en anden vej, end den vi kan tænke os til selv.

...

Lyt efter Guds stemme! Han vil altid sige dig noget! Der er svar på dine bønner i bibelteksterne, måske også i salmerne, men du skal lytte og åbne hjertet – og det er ikke sikkert, at svaret altid er, som du ønsker eller forventer.

Men Gud hører dig, når du beder.

I læsningen fra Apostlenes Gerninger som vi hørte fra alteret, taler Peter lige ud.

Jeg elsker når folk taler lige ud om Gud. Og Peter er her, som han jo for det meste er, klar i mælet.

Der er ingen der skal stille spørgsmålstegn ved hans Herre og Mester.

Og hvis de gør det, for det kan de jo bare prøve, så får de klar besked:

Der er ikke frelse i nogen anden end Kristus.

Jeg synes det er så befriende at Peter siger sådan.

For jeg tror nemlig heller ikke at der er frelse ved nogen anden end Guds søn, og om ikke andre, så kan jeg i det spørgsmål da læne mig op af Peter som jo har gået sammen med Herren selv.

Men det er jo ikke sådan, at kristne mennesker ikke kan blive i tvivl.

Men det er netop til os lidettroende, vantro, usikre mennesker Gud kommer.

Kristus inviterer alle, og hans ord skal vi derfor forkynde og fortælle videre, både med gerning og med ord, så tit vi kan komme til det.

Og når vi så ikke har mere kampgejst og bliver i tvivl om det hele, så må vi bede – og Gud vil høre os og løfte os ud i opstandelse hvor alt bliver lyst og godt igen.

Før eller siden. Både her i livet og engang i døden. Det er jeg overbevist om.

Og den kærlighed er det, der igen og igen taler gennem hele det nye testamente:

Frygt ikke, for Gud er med dig. Frygt ikke, for Kristus har vist dig, at han, uanset hvad, besejrer død og mørke.

Kære menighed, stol på Gud.

Kristus er opstanden.

Amen.

Lovprisning

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.

Kirkebøn

Himmelske Fader.

Lær os at lytte til dit Ord. Og lad du til stadighed troen bo ved vore hjerter.

Lær os at tage imod – i stedet for altid at vide bedre.

Lær os at være stolte af evangeliet og stå ved det over alt og alle.

Lær os at give, når vi har fået din kærlighed.

Giv trøst til dem, der sørger, fordi de har mistet én, de holdt af.

Husk os på at du bærer os, så vi kan bære hinanden.

Giv tro til dem, der er bange.

Giv styrke til dem, der er syge eller er døende.

Giv styrke til dem, der regerer vort land, både i kongehus, vor kong Frederik d. 10 og hele hans familie, Folketinget og regeringen.

Giv os alle tro, håb og kærlighed, og evnen til at glæde os over livet,

I Jesu Navn,

Amen.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

3. søndag efter påske, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/stine-munchs-praediken-3-sondag-efter-paske>